

IDEOLOŠKO-POLITIČKI SADRŽAJ ANTIIMPERIJALISTIČKE LIGE

Imperijalizam, najviši stadij kapitalizma, je monopolistički, propadajući, umirući i usred vlastitih protivječnosti neizbježno razoran sistem ugnjetavanja i eksploatacije. Cijeli sistem se zasniva na težnji za najvećim profitom za monopolistički kapital. Produbljujuća i široko rasprostranjena eksploatacija, bezgranično uništavanje prirode i životnog okruženja, podržavanje svih vrsta reakcionizma, stvaranje i održavanje neprijateljstava među narodima, sprječavanje samoopredjeljenja i nacionalne nezavisnosti naroda, beskrajni nepravедni ratovi za podjelu i ponovnu podjelu tržišta, energije, jeftine radne snage i sirovina, ogromna povećanja sredstava za ratne budžete, sve to služi samo jednoj svrsi: održavanje vlasti monopola nad svijetom pod svaku cijenu. Od smjenjivanja kapitalizma s gospodstvom slobodne konkurencije od strane kapitalizma s gospodstvom monopola, sve do danas, vodila su se dva velika imperijalistička rata za ponovnu podjelu svijeta zarad održavanja tog sistema, što je koštalo milione života, a bili smo svjedoci desetinama regionalnih ratova kroz direktnu okupaciju imperijalista ili pod njihovim vođstvom ili provokacijom.

Prvi imperijalistički rat za podjelu svijeta koštao je četrdeset miliona života, uglavnom u Evropi. Drugi imperijalistički rat za ponovnu podjelu svijeta koštao je skoro stotinu miliona života, od kojih je više od trideset miliona izgubljeno u Sovjetskom Savezu tijekom pobjede nad fašizmom u Velikom otadžbinskom ratu. Tijekom drugog dijela dvadesetog vijeka i u dvadeset i prvom vijeku, Sjedinjene Države su okupirale i vodile ratove agresije u Koreji, Laosu, Kambodži, Vijetnamu, Dominikanskoj Republici, Nikaragvi, Salvadoru, Kubi, Haitiju, Panami, Somaliji, Bosni, Kosovu, Libiji, Siriji, Filipinima, Srednjoj Africi, Iraku, Avganistanu kao i u drugim. Povezano samo s agresijom Sjedinjenih Država na širem Bliskom Istoku od 2001. godine procjenjuje se oko milion smrti a indirektnih oko tri i po miliona. Lakej Sjedinjenih Država, Izrael, okupirao je Palestinu i ubio hiljade Palestinaca, skoro pet hiljada Palestinaca je zarobljeno od marta 2023. godine a na hiljade je raseljeno. Evropske imperijalističke zemlje su jednostrano ili u okviru privremenih imperijalističkih saveza okupirale nacije i zemlje Irske, Egipta, Sudana, Sjere Leon, Jemena, Malija, Srednjoafričke republike, Obale Slonovače, Čada, Maroka kao i druge. Uzimajući samo period od 2014. godine do 2018. godine, samo Francuska je okupirala – s četiri hiljade francuskih trupa – Burkinu Faso, Mali, Mauritaniju, Niger i Čad prouzrokovavši na hiljade smrti, milione raseljenih ljudi i valove imigranata. Ruski imperijalizam – nakon sloma revizionističkih socijalimperijalista (slom ubrzan imperijalističkom okupacijom Avganistana, Čehoslovačke i drugih zemalja) – okupirao je Moldaviju, Gruziju i Ukrajinu. Spisak imperijalističkih vojnih agresija je nedovoljan da se prikaže svo razaranje, smrti, silovanja i raseljenja prouzrokovana u interesu najgrabežljivije imperijalističke pljačke. Kina je učestvovala u imperijalističkoj agresiji na Maliju i nastavlja okupirati područja Filipina. Sve ove okupacije i napadi naišli su na žestok i hrabri otpor ugnjetenih naroda i nacija.

Ovi se ratovi i vojna agresija nastavljaju u trenutnom vremenskom periodu. Dok su nepravедni ratovi i okupacije, s jedne strane, rezultat politike apsolutne dominacije imperijalista, oni također znače stvaranje ogromnih profita za ratnu industriju. Ukupna prodaja naoružanja i vojnih usluga širom svijeta od strane stotinu najvećih svjetskih kompanija ratne industrije u 2011. godini iznosila je 465.770 miliona dolara – četrdeset sedam od njih su američke kompanije koje gomilaju šezdeset posto cjelokupne prodaje. Imperijalizam je odgovoran za milijarde ljudi koji žive pod ropstvom i ugnjetavanje naroda. Broj ljudi pogođenih glađu porastao je na 828 miliona u 2021. godini dok bi bogatstvo deset najvećih milijardera moglo okončati siromaštvo. Teret svih oblika ugnjetavanja i brutalnosti primijenjenih zarad dominacije finansijskog kapitala stavljen je na ramena radnika i trudbenika svijeta i ugnjetenih naroda i nacija. Milijarde ljudi se bori kako bi preživjeli u najtežim uslovima podloženi ugnjetavanju od strane imperijalista i njihovih lakeja.

Od drugog imperijalističkog rata za ponovnu podjelu do danas, hegemonistička sila imperijalističkog sistema jeste imperijalizam Sjedinjenih Američkih Država, on je glavni počinilac svih vrsta eksploatacije, pljačke, nepravедnih ratova i okupacija u svijetu. Zbog zakona neravnomjernog razvoja kapitalizma, njegova uloga odlučujuće hegemonске sile razorena je sve više i više, iako Kineski, Ruski, Britanski, Njemački, Francuski, itd. imperijalizam imaju veći utjecaj na ekonomski, politički i vojni parametar svijeta nego prije, imperijalizam Sjedinjenih Država je i dalje centar imperijalističkog sistema i glavni je počinilac koji određuje tok. S druge strane, uporedno s produbljivanjem protivrječnosti između imperijalista, oni pokušavaju da učvrste svoje suprotne pozicije okupljajući iza sebe svoje zavisne snage. Stoga, unatoč protivrječnostima među njima, formiraju razna ekonomska, vojna i politička udruženja i saveze kako bi osigurali kontinuitet sistema i vlastitih pozicija. Kao i uvijek, radnici, siromašni i ugnjeteni narodi i nacije svijeta su oni koji su pogođeni razarajućim posljedicama ovih produbljujućih protivrječnosti i saveza između imperijalista i njihovih lakeja.

Velika oktobarska socijalistička revolucija 1917. godine otvorila je val novo demokratskih i socijalističkih revolucija, koje su ostvarile odvajanje trećine svjetskog stanovništva od imperijalističkog sistema, postižući najveći razvoj za narodne mase i proletarijat ikada viđen u istoriji. Međutim, restauracija kapitalizma u SSSR-u 1956. godine i Kini 1976. godine utrla je put za nastavak i povećanje agresije nad radnicima i ugnjetenim narodima i nacijama svijeta. Premda, uslovima koji su relativno povoljni za imperijaliste i njihove lakeje dolazi kraj. Centri imperijalizma, propagirajući „vrline“ sistema eksploatacije s argumentom „demokratskog režima“, povećavaju prevladavanje i autoritet represivnih snaga unutar buržoaske države dan za danom, kroz zakone kao i de facto, radi vladinih problema stvorenih od strane zaoštravajuće opšte krize kapitalizma, te sve više koriste državno nasilje protiv naroda i nacija. Dok se snage vojske, policije i žandarmerije izvode pred javnost, aktiviraju se rasističko-fašističke stranke i organizacije unutar i van parlamenta, a jačaju rezervne snage kontrarevolucije. Opšta kriza imperijalističkog sistema i produbljivanje i širenje protivrječnosti dovodi do toga da buržoaske države učine svoje nasilne načine istaknutijim, vidljivijim i praktičnijim. Ovakva situacija je pokazatelj da je klasna borba zaoštrena i da će u narednim periodima biti još oštija, te da će se buržoaske dominantne države organizovati protiv „grobara“.

Kako se kriza kapitalizma produbljuje a s time raste i cijena koju narodi plaćaju za nju, manipulacije buržoazije protiv naroda – poput oportunističkih „lijevih“ vlada, radničke aristokratije i oportuniste koji djeluju unutar sindikata i borbi, te obmanjujuća propaganda, poput korištenja pandemije kako bi se zataškala ekonomska kriza – gube svoj efekat sve više i više. Čak i u

centralnim državama imperijalističkog sistema, radnička klasa i ugnjetene mase sve više iskazuju svoj bijes i otpor protiv prevladavajućih uslova izlazeći na ulice. Pored ogromnih mogućnosti ugnjetavanja od strane imperijalista i njihovih lakeja, radnici, seljaci i ugnjeteni narodi i nacije, pogotovo u Aziji, Africi i Latinskoj Americi vrše veličanstvene proteste i otpore. Razvoj događaja je znak sazrijevanja novog revolucionarnog vala.

IDEOLOŠKI SADRŽAJ ANTIIMPERIJALISTIČKE BORBE

Naša era jeste era imperijalizma i proleterskih revolucija i pored privremenih stagnacija i povlačenja, revolucija je glavna tendencija. Ova suprotnost i borba oličava se surovom borbom između proletarijata, najrevolucionarnije klase našeg vremena i buržoazije, koja je izvor i kliconoša sve reakcije u svijetu. Protivrječnost između proletarijata i buržoazije, dvije najvažnije suprotstavljene klase našeg vremena, također ima i karakteristiku određivanja vremenskog ishoda kada će vladavina buržoazije, u svojim različitim nijansama, biti bačena na smetlište istorije.

Ideologija proletarijata je nužna kako bismo imali jedinstveno razumijevanje antiimperijalizma i linije borbe. Dakle, antiimperijalizam i antiimperijalistička borba moraju biti definisane kroz ideološke norme najrevolucionarnije klase našeg vremena.

Svaka iskrena i dosljedna antiimperijalistička borba jeste u suštini antikapitalistička borba. Današnji kapitalizam je kapitalizam monopola, te bez borbe protiv monopola koji sjede u centru imperijalističkog sistema i određuju ga, ne može ni biti antiimperijalističke borbe.

U našem vremenu antiimperijalistička borba je također blisko povezana s demokratskom borbom. Načela i vrijednosti demokratije više ne mogu postojati pod okvirom postavljenim od strane buržoazije – koja je sada reakcionarna klasa – te su uspostavili integritet povezan s antiimperijalističkim karakterom. Ova situacija stvara mogućnosti za ugnjetene narode da se dalje ujedine s vrijednostima, principima i političkom linijom proleterske demokratije, koja je sposobna održati dosljednu antiimperijalističku liniju. U ovom kontekstu, demokratsku borbu u svjetskim razmjerama karakteriše njen kvalitet protivstava s eksploatacijom imperijalizma – njegovog svjetonazora, političke hegemonije i ideološkog pristupa. Ova protivrječnost je vezana za posljedičnu potrebu. Politička linija proletarijata također vodi borbu za demokratiju i slobodu naroda protiv zastarjele i trule buržoazije. Da bi se razumio demokratski karakter pokreta, on se u određenoj mjeri mora tražiti u njegovom položaju nasuprot imperijalističkom sistemu – to već otkriva njegovu demokratsku stranu. Međutim, stepen blizine proleterskoj demokratiji jeste ono što jasno pokazuje antiimperijalističke karakteristike i strukturu ovog pokreta. Trebamo se suočiti, definisati i nositi s nacionalnim i društvenim pokretima i demokratskim i progresivnim pogledima i borbama s ovim pristupom. Stoga je važno da proletarijat vodi antiimperijalistički front s programom koji može mobilizovati i kanalisati sve pokrete potlačenih i eksploatisanih, boreći se da pruži dosljednost demokratskoj borbi približavajući je proleterskoj demokratiji.

Ključno za ovaj zadatak jeste suprotstaviti se djelovanju revizionizma i oportunizma unutar borbi ugnjetenih klasa i nacija koji nastoje usmjeriti antiimperijalističke borbe u službu imperijalizma i reakcije. Još je punovažnije ono što je rekao Lenjin, da je borba protiv imperijalizma samo fraza utoliko ukoliko nije neraskidno povezana s borbom protiv oportunizma. U većini slučajeva, sitna buržoazija, seljaštvo, studenti, učitelji, intelektualci i drugi sektori, čvrsto stoje protiv diktata imperijalizma i njegovih lakeja te su voljni prihvatiti proletersku demokratiju, ključno je da se

proletarijat bori pridobiti ove sektore te da se uvijek drži principa, boreći se protiv utjecaja revizionizma, oportunističke kao i nakaradne imperijalističke ideologije i politike.

KLASNI SADRŽAJ I OSNOVNA NAČELA ANTIIMPERIJALISTIČKE BORBE

Dok je antiimperijalistička borba u imperijalističkim, kapitalističkim zemljama dio borbe socijalističke revolucije, ona je dio Demokratske narodne revolucije u polukolonijalnim, polufeudalnim zemljama. Prema tome, iako se formalni sadržaj antiimperijalističke borbe može razlikovati u pogledu zemalja koje široko dijelimo na dva dijela u doba imperijalizma i proleterskih revolucija, ona u suštini ima isti cilj; osigurati oslobođenje proletarijata i ugnjetenog naroda zbacivanjem imperijalista i njihovih lakeja.

Proletarijat je glavna sila antiimperijalističke borbe. Proletarijat je jedina klasa koja je sposobna zajedno sa sobom osloboditi čitav narod. Prema tome, uklanjanje svih antinarodnih ekonomskih, političkih, vojnih, kulturnih i ideoloških reakcija koje proizilaze iz vladajućeg sistema i koje je on proizveo je moguće samo kroz ideološku hegemoniju proletarijata. Pravo oslobođenje svih ugnjetenih klasa, slojeva i ugnjetenih naroda i nacija bit će moguće samo kroz rukovodstvo proletarijata.

Kada govorimo o imperijalizmu, govorimo o kapitalizmu. Mora se razumijeti da je onaj koji je protiv imperijalizma u suštini onaj koji je protiv kapitalizma. Stadij imperijalizma jeste transformacija kapitalizma u svjetski sistem. Za razliku od prijašnjih stadija kapitalizma slobodne konkurencije, u ovoj fazi, monopolski finansijski kapital – to jest, spajanje industrijskog i bankarskog kapitala – postaje glavni oblik te doseže najudaljenije krajeve svijeta s velikim manevrisanjem i fleksibilnošću. Dok su u prijašnjem stadiju kapitalizma druge regije bile samo robna i tržišna područja, mada se ovo nastavilo, kroz izvoz kapitala, koji je došao u prvi plan, stvorena je dublja i šira mreža eksploatacije. Svijet je bio podijeljen na šaćicu imperijalističkih zemalja u jednu i ugnjetenih zemalja u drugu ruku. Imperijalističke zemlje su glavni izvoznici finansijskog kapitala te pokoravaju veliku većinu nacija i cijeli svijet. U ugnjetenim zemljama imperijalizam razvija kapitalizam birokratskog tipa, zasnovan na neviđenoj ekstraeksploataciji ogromne većine narodnih masa, nesposoban da razvije proizvodne snage i uništi predkapitalističke oblike koje u njima postoje, razvija ih vezane za i u službi dublje i šire mreže imperijalizma. Ako kapitalizam ne shvatimo u njegovoj punoj dubini i rezultatima, ne možemo u potpunosti shvatiti ni prirodu i posljedice imperijalizma. Izvoz kapitala, sa svojim profitabilnim i parazitskim karakterom, prodire sve više i više u društvenu proizvodnju svugdje u svijetu i uzrokuje veliko propadanje. On prodire sve dublje u mrežu kapitalističkih proizvodnih odnosa u drugim dijelovima svijeta, čineći ih još ovisnijima. Nadalje ograničava nezavisnu srednju i sitnu proizvodnju.

Ako nismo protiv kapitalizma ili njegovog višeg stadija, imperijalizma, njegovog utjecaja i direktnih uzroka koji su ih proizveli te bez vođenja totalne borbe protiv njega, već samo protiv rezultata, oblika ili politike koji se tu i tamo pojavljuju, borba može biti smisljena sama po sebi, ali ne može biti definisana kao antiimperijalizam u potpunom smislu. U stvari, perspektiva i stil djelovanja koji svjesno ili nesvjesno odvaja fenomen antiimperijalizma od glavnog uzroka i ograničava se na njegove rezultate, dovodi do nastavka kapitalizma i s time ograničava borbu. Ako se neko suprotstavlja eksproprijaciji autohtonih naroda od strane interesa međunarodnih monopola i njihovih lakeja, pozicionira se u antiratnom pokretu, u pokretu za zaštitu životne sredine, pa i do

antifašističkog pokreta, čini nešto dobro, ali se bori protiv jednog problema na koji cilja, a da ne ide dalje od toga.

Pokret koji ne vodi socijalne i narodnooslobodilačke borbe protiv imperijalizma, njegovih saradnika i sluga na revolucionaran način, koji se ne bavi svim društvenim problemima i protivrječnostima u okviru klasne borbe i ne usmjerava ih prema izvoru problema (imperijalističkog sistema) i političkoj moći, i koji ne čini svoju glavnu solidarnost s borbama ove prirode, ne može biti istinski i dosljedan antiimperijalizma. Jer je imperijalističko-kapitalistički sistem izvor svih vrsta eksploatacije i ugnjetavanja, siromaštva, bijede i nepravde. Vladari ovog reakcionarnog sistema su monopolistička buržoazija i njene sluge i saradnici. Prema tome, nezavisnost, sloboda i mir ne mogu biti izvojevani bez okončanja ekonomsko-socijalno-političko-ideološko-kulturno-vojne dominacije ovih reakcionarnih klasa, bez uništenja država koje su sredstvo dominacije ove reakcije, i bez stvaranja narodne vlasti pod vođstvom proletarijata na njenom mjestu.

ANTIIMPERIJALISTIČKA BORBA NARODA POLUKOLONIJALNIH ZEMALJA

Proces prelaska kapitalizma u imperijalizam također je doveo do konkretizacije protivrječnosti između proletarijata i buržoazije u drugoj protivrječnosti. To je protivrječnost između imperijalizma i potlačenih nacija i potlačenih naroda. Okrutnost i pljačka imperijalističkog sistema može se najjasnije vidjeti u hegemonijskim strukturama koje su stvorili u kolonijalnim i polukolonijalnim zemljama bilo direktno ili preko svojih sluga. Za imperijaliste je od vitalnog značaja eksploatacija kolonijalnih i polukolonijalnih zemalja, koje čine ogromnu većinu svjetskog stanovništva. Sposobnost imperijalista da se nose s pritiskom radničke klase i trudbenika u svojim zemljama moguća je samo nauštrb brutalne eksploatacije naroda i kolonijalnih i polukolonijalnih zemalja. Zbog ove realnosti, borbe koje su se vodile i koje će se voditi za razrješenje protivrječnosti između imperijalizma i ugnjetenih naroda i nacija u koristi ugnjetenih naroda i nacija veoma su bitne za svrgavanje imperijalističkog sistema. Pogotovo s Oktobarskom revolucijom 1917. godine, borbe ugnjetenih naroda postale su dio i saveznik Svjetske proleTERSKE revolucije:

„2) Oslobodilački pokret ugnjetenih naroda i proleTERSka revolucija. Pri rešavanju nacionalnog pitanja lenjinizam polazi od sledećih postavki:

a) svet je podeljen na dva tabora: na tabor šačice civilizovanih nacija, u čijim je rukama finansiski kapital i koje eksploatišu ogromnu većinu stanovništva zemaljske kugle, i na tabor ugnjetenih i eksploatisanih naroda kolonija i zavisnih zemalja koji čine tu većinu;

b) kolonije i zavisne zemlje, koje ugnjetava i eksploatiše finansiski kapital, čine ogromnu rezervu i vrlo ozbiljan izvor snaga imperijalizma;

v) revolucionarna borba ugnjetenih naroda zavisnih i kolonijalnih zemalja protiv imperijalizma jeste jedini put njihovog oslobođenja od ugnjetavanja i eksploatacije:

g) najvažnije kolonijalne i zavisne zemlje već su stupile na put nacionalno-oslobodilačkog pokreta, koji mora dovesti do krize svetskog kapitalizma;

d) *interesi proleterskog pokreta u razvijenim zemljama i nacionalno-oslobodilačkog pokreta u kolonijama zahtevaju da se ova dva oblika revolucionarnog pokreta ujedine u zajednički front protiv zajedničkog neprijatelja, protiv imperijalizma;*

đ) *pobeda radničke klase u razvijenim zemljama i oslobođenje naroda od imperijalističkog jarma nisu mogući bez stvaranja i učvršćivanja zajedničkog revolucionarnog fronta*

e) *stvaranje zajedničkog revolucionarnog fronta nije moguće ako proletarijat ugnjetačkih nacija ne pomaže direktno i odlučno oslobodilački pokret ugnjetenih nacija protiv „domaćeg“ imperijalizma, jer „ne može biti slobodan narod koji, ugnjetava druge narode“ (Marks);*

ž) *ova pomoć znači zastupanje, zaštitu i sprovođenje u život parole: pravo nacija na otcepljenje, na samostalnu državnu egzistenciju;*

z) *bez ostvarenja te parole nije moguće organizovati ujedinjenje i saradnju nacija u jedinstvenoj svetskoj privredi, koja čini materijalnu bazu pobeде socijalizma;*

i) *ovo ujedinjenje može biti samo dobrovoljno, poniklo na osnovu uzajamnog poverenja i bratskih odnosa među narodima.*¹

Iz slične perspektive, jasno vidimo u riječima druga Maoa da su u borbi protiv imperijalizma važne i neophodne borbe za nacionalnu nezavisnost kolonijalnih i polukolonijalnih naroda i borba za političku vlast proletarijata i njihovo jedinstvo protiv zajedničkog neprijatelja to jest imperijalizma:

„Iz navedenoga se može vidjeti da postoje dvije vrste svjetske revolucije, od kojih prva pripada buržoaskoj ili kapitalističkoj kategoriji. Vrijeme takve revolucije davno je prošlo; to je bilo još 1914. godine kada je izbio prvi imperijalistički svjetski rat, a još određenije 1917. godine kada je nastupila oktobarska revolucija. Nakon toga započelo je drugo razdoblje, tj. započela je proletersko-socijalistička svjetska revolucija. Glavna snaga te revolucije je proletarijat kapitalističkih zemalja, a njezini su saveznici potlačeni narodi kolonija i polukolonija. Bez obzira na to koje klase, partije ili pojedinci u potlačenoj zemlji priđu revoluciji i bez obzira na to jesu li oni sami svjesni te činjenice i razumiju li je, njihova revolucija postaje dio proletersko-socijalističke svjetske revolucije, a oni postaju njezini saveznici ako se suprostavljaju imperijalizmu.“

2

Kada govorimo o bilo kojoj imperijalističkoj državi ili uopšte imperijalističkom sistemu, zapravo pričamo o vladavini monopola. Monopoli dominiraju direktno ili indirektno u svim državama, imperijalističko-kapitalističkim državama i u kolonijalnim ili polukolonijalnim i polufeudalnim državama. U svim zemljama, od imperijalističko-kapitalističkih do kolonijalnih, polukolonijalnih i polufeudalnih država, dominacija monopola se javlja bilo direktno ili indirektno. U imperijalističko-kapitalističkim državama prevlast monopola ostvaruje se neposredno, u kolonijama i polukolonijama ostvaruje se preko kompradorsko-birokratske buržoazije i zemljoposjednika.

U kolonijalnim, polukolonijalnim i polufeudalnim zemljama, imperijalisti se oslanjaju na najreakcionarnije klase, u smislu politike, ekonomije, kulture, itd... te kroz njih očvršćavaju i

održavaju svoju dominaciju. Činjenica da kapitalistički razvoj u ovim zemljama ne može da dovrši svoj normalan tok zbog dominacije imperijalizma i da feudalizam nastavlja da postoji u različitim oblicima i razmjerama, čini borbu za demokratsku narodnu revoluciju, koja uključuje borbu za nacionalnu nezavisnost direktno isprepletenu s antiimperijalističkom borbom i uklanjanje prepreka razvoju proizvodnih snaga, neophodnom. U ovim zemljama, seljaštvo, a posebno ono siromašno i bezemljaško, predstavlja glavnu silu antiimperijalističke borbe. Antiimperijalistička borba i antifeudalna borba su toliko isprepletene da se njima ne može baviti nezavisno jedno od druge.

U polukolonijalnim, polufeudalnim zemljama vidimo interese monopola i propise koji se donose u skladu s interesima monopola u svim poljoprivrednim politikama koje se sprovode kako na nacionalnom, tako i na međunarodnom planu. Uređenje poljoprivrede po planovima i proračunima koje su odredili imperijalistički monopoli, i oblikovanje poljoprivrednih površina prema potrebama monopola, posebno u polukolonijalnim zemljama, jeste ta konkretnost. Rezultat ove realnosti je da se proizvodnja robe, osim tradicionalnih vrsta proizvoda, diktira u skladu s potrebama monopola, bilo silom ili zakonom, a milioni seljaka se odvajaju od proizvodnje i odlaze u gradove.

Monopolsku koncentraciju vlasništva nad zemljom vidimo u činjenici da 10 odsto zemljoposjednika posjeduje i kontroliše 60 odsto obradivog zemljišta u svijetu, a skoro 80 odsto u Latinskoj Americi i Južnoj Aziji. Pored imperijalističke pljačke, seljaštvu se nameću nepodnošljivi sistemi duga preko velikih zemljoposjednika i banaka parazitskog finansijskog kapitala za multinacionalne korporacije da zaplijene i prisvajaju zemlju u velikim razmjerama i kontrolišu prirodne resurse. Sve to pojačava borbu seljaštva za zemlju i produbljuje protivrječnost između narodnih masa i polufeudalizma. Siromašni i bezemljaški seljaci, za koje se kaže da čine više od 40% svjetskog stanovništva čak i s podacima koji ne odražavaju u potpunosti stvarnost, predstavljaju važnu moć antiimperijalističke borbe povezane s demokratskom narodnom revolucijom u ovim zemljama. Dakle, siromašno i bezemljaško seljaštvo čini važnu snagu antiimperijalističke borbe isprepletene s demokratskom narodnom revolucijom u ovim zemljama.

Ograničavanje antiimperijalizma u kolonijama i polukolonijama na ciljanje bilo koje imperijalističke zemlje znači biti protiv okupacije ili protiv ove ili one imperijalističke sile, ali to ne znači biti potpuno i dosljedno antiimperijalista. Kada antiimperijalizam svedemo na borbu protiv imperijalizma SAD-a ili bilo koje druge imperijalističke sile, kao što se često radi, to ne znači potpuni antiimperijalizam, iako ima antiimperijalističku stranu.

- 1 J. Staljin, Pitanja lenjinizma, 11. izd. Beograd: Kultura, 1946, str. 58, 59.
- 2 C. T. Mao, Kineska revolucija i socijalizam, tom. 12. Zagreb: Globus, 1981, str. 209